

Sygn. akt II AKa 65/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodnicząca: SSA Małgorzata Jankowska (spr.)

6. Sędziowie: SA Stanisław Stankiewicz

7. SO del. do SA Dorota Mazurek

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pyrzycach Mateusza Michalczuka

10. po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2020 r. sprawy

M. S. (1), P. K., R. B. (1), J. K., K. U., M. W., K. W., M. K., W. Ś., S. Ś., B. K., Z. S., B. B., A. W., T. R., K. B., W. T. i A. D.

oskarżonych z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

11. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

12. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13. z dnia 7 listopada 2019 r. sygn. akt III K 188/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonych: M. S. (1), P. K., R. B. (1), J. K., K. U., M. W., K. W., M. K., W. Ś., S. Ś., B. K., Z. S., B. B., A. W., T. R., K. B., W. T. i A. D. uniewinnia od przypisanego im przestępstwa;

II. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 65/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		

<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2019 r. , sygnatura akt III K 188/18</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	1.M. S. (1), 2.P. K., 3.R. B. (1), 4.J. K., 5.K. U., 6.M. W., 7.K. W., 8.M. K., 9.W. Ś., 10.S. Ś., 12.Z. S., 13.B. B., 14.A. W., 15.T. R., 16. K. B., 17.W. T., 18.A. D.	1. wartość plonów rzepaku i pszenicy możliwych do uzyskania na gruntach dzierżawionych przez R. B. (2) w 2016 roku, przy uwzględnieniu danych dotyczących wydajności z 1 ha publikowanych dla województwa (...) przez Porejestrowe Doświadczalnictwo Odmianowe; 2. wielkość powierzchni użytków rolnych dzierżawionych na terenie gminy P. przez R. B. (2); 3. miesięczne sumy opadów atmosferycznych w okresie II-VI 2016 r. w rejonie miejscowości Ś.; 4. karalność oskarżonych po		

		wydaniu zaskarżonego wyroku.		
<p>ad. 1 prywatna opinia przedstawiona w postępowaniu odwoławczym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, sporządzona przez biegłego sądowego R. Ż. - specjalistę agrotechnicznego</p> <p>ad. 2 zaświadczenie z dnia 25.02.2008 r. wydane przez Urząd Gminy P.;</p> <p>ad. 3 zestawienie meteorologiczne ze Stacji Klimatologicznej (...) w P.;</p> <p>ad. 4 informacje z Krajowego Rejestru Karnego</p>	<p>ad. 1 k. 1597-1607,</p> <p>ad. 2 k. 1521,</p> <p>ad. 3 k. 1522,</p> <p>ad. 4 k. 1578-1595.</p>			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	<p>ad. 1 prywatna opinia przedstawiona w postępowaniu odwoławczym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, sporządzona przez biegłego sądowego R. Ź. - specjalistę agrotechnicznego,</p> <p>ad. 2 zaświadczenie z dnia 25.02.2008 r. wydane przez Urząd Gminy P.;</p> <p>ad. 3 zestawienie meteorologiczne ze Stacji Klimatologicznej (...) w P.;</p> <p>ad. 4 informacje z Krajowego Rejestru Karnego</p>	<p>ad. 1 - opinia wykazuje, że zgodnie z doświadczeniami Porejestrowego Doświadczalnictwa Odmianowego, przeprowadzanymi w 2016 r. na terenie województwa (...) (miejscowość P. (1), gleby klasy IVa), rzepak plonował na poziomie 4,68 t/ha (zał. nr 2), co przy uwzględnieniu areału rzepaku skoszonego przez oskarżonych, wynoszącego 72 ha i ceny rzepaku równej 1616,62 zł/t - prowadzi do wniosku, że przy takich założeniach, wartość rzepaku uzyskanego z 72 ha wynosi 544.736,27 zł,</p> <p>- odnośnie pszenicy ozimej - zgodnie z doświadczeniami (...) na terenie (...) stacji w woj. (...) w 2016 r. - B., R. i P. (1) - uśrednione plonowanie pszenicy przy intensywnym (standardowym) poziomie agrotechniki</p>	

wynosiło 7,42 t/ha (zał. ozn. nr 4 i 5 - z uwzględnieniem sprostowania k. 1607), co doprowadziło biegłego do wniosku, że wartość pszenicy ozimej skoszonej z areалу uprawy 70 ha wynosi 334.130,02 zł, a całkowita wartość plonów rzepaku i pszenicy wynosi 878.866,29 zł, co zaś dowodzi, że w warunkach upraw doświadczanych możliwe jest uzyskanie wskazanych wyżej wysokości plonów rzepaku i pszenicy ozimej z 1 ha, a w rezultacie, że na powierzchni gruntów uwzględnionych przez biegłego, możliwe jest uzyskanie plonów tychże roślin o podanych wyżej wartościach. W opinii powyższej, biegły nie poświęcił uwagi problemowi wielkości nakładów koniecznych do uzyskania takich wartości plonów rzepaku i pszenicy.

Dowód powyższy, zasadniczo nie jest kontrowersyjny, obrazuje bowiem wskazane w nim okoliczności, tyle, że nie ma

przekonujących
podstaw, aby
przyjąć, że warunki
upraw
doświadczalnych są
znacząco bliższe
rzeczywistym - w
tym przypadku -
konkretnym
warunkom w jakich
realizowały się
uprawy oskarżonych
na gruntach
dzierzawionych
przez
pokrzywdzonego i że
warunki
doświadczalne
różnią się w
istotnym stopniu
(nie wiadomo de
facto - w jakim)
od tych, na bazie
których ustalano
dane eksponowane
przez GUS,
stanowiące
podstawę opinii
biegłego
powołanego przez
Sąd Okręgowy do
sprawy - R. W..
Istotne jest również
i to, że w
opinii prywatnej nie
ma rozważań i
wniosków
dotyczących
wielkości nakładów
koniecznych do
uzyskania plonów
rzepaku i pszenicy
ozimej o wartości
ustalonej w tejże
opinii. Oznacza
to, zdecydowanie
bardziej ograniczoną
jej miarodajność
i przydatność do
poczynienia w

sprawie ustaleń,
nawet gdyby w grę
wchodziła kwestia
niezbędności takich
danych, ze względu
na określony
kierunek
wyrokowania.

ad. 2 - zaświadczenie
o wielkości
gospodarstwa
rolnego
dzierzawionego
przez R. B.
(2) nie budzi
zastrzeżeń, jako
dokument
urzędowy, przy czym
zaznaczyć należy,
że skoro została
w nim wskazana
powierzchnia całego
gospodarstwa
rolnego oraz
powierzchnia całości
użytków rolnych w
tymże
gospodarstwie, to
wcale nie podważa
ono wielkości upraw
rzepaku i pszenicy
ozimej jako
odpowiednio: 72-
hektarowej i 70-
hektarowej,
stanowiących
podstawę ustaleń
faktycznych w
niniejszej sprawie,
a co istotne -
wskazanych przez
R. B. (2) i
potwierdzonych,
jako konkretnie
określone działki w
obrębie P. (2)
i Ś., dokumentami
dotyczącymi
dzierzawy.

Wskazane wyżej wielkości upraw zostały uwzględnione zarówno w opinii biegłego R. W., jak też opinii prywatnej biegłego R. Ż.. Powyższe zaświadczenie, niezależnie od jego wiarygodności, ze wskazanych wyżej przyczyn, nie stanowiłoby podstawy korygowania wielkości zrealizowanych bezumownie upraw, nawet gdyby zachował się taki kierunek wyrokowania jak przyjęty w zaskarżonym wyroku.

ad. 3 - zestawienie meteorologiczne, załączone do apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń co do wiarygodności odzwierciedlonych w nim danych, tyle, że wobec efektu kontroli instancyjnej, jego przydatność w sprawie jawi się jako nikła.

ad. 4 - informacje z Krajowego Rejestru Karnego dotyczące oskarżonych nie

		budzą żadnych zastrzeżeń i wiarygodnie wskazują na to, że na dzień 24.04.2020 r. żaden z 18 oskarżonych nie był karany sądownie.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Zarzut apelacji obrońcy wszystkich oskarżonych</u> - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez: - błędne ustalenie, iż oskarżeni nie działali	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

w warunkach usprawiedliwionego błędu o jakim mowa w art. 28 § 1 k.k., albowiem byli oni przeświadczeni, iż umowa dzierżawy pomiędzy pokrzywdzonym R. B. (2) a Skarbem Państwa wygasła,

- całkowite zaniechanie zbadania w trakcie postępowania czy umowa dzierżawy została skutecznie przedłużona wobec brzmienia ustaw: kodeks cywilny, ustawa o kształtowaniu ustroju rolnego oraz ustawa o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w brzmieniu przyjętym na czas popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów,

- całkowite pominięcie wykazanej przez świadków - pracowników dawnej (...) a obecnie: Krajowego Ośrodka (...) - okoliczności, iż podstawą dla zawarcia kolejnych aneksów przedłużających umowę dzierżawy pomiędzy R. B. (2) a Skarbem Państwa

były te okoliczności,
iż pomiędzy
stronami umowy
dzierżawy toczył
się proces cywilny,
podczas gdy brak
jest takiej przesłanki
dla przedłużenia
umowy w katalogu
ustawowym,

- całkowite
pominięcie, iż
umowa dzierżawy
była nadto
przedłużana w
wyniku dokonania
zasiewów
dzierżawionych
działek przez R. B.
(2), pomimo upływu
terminu na jaki
była zawarta umowa
dzierżawy, a co za
tym idzie - braku
usprawiedliwienia
agrotechnicznego
dla takiego działania
R. B. (2), co stawiało
przedstawicieli
Skarbu Państwa
przed koniecznością
zawierania
kolejnych aneksów
przedłużających
umowę dzierżawy
dla R. B. (2),
która to czynność
była nieważna wobec
brzmienia art. 58
k.c., gdy działanie
R. B. (2) zmierzało
do obejścia prawa
odnośnie możliwości
przedłużenia umowy
dzierżawy,

- całkowite
pominięcie, iż
umowa dzierżawy

nie mogła być przedłużona R. B. (2) wobec faktu utraty przez niego posiadania gruntów należących do Skarbu Państwa, które w tym czasie były w posiadaniu oskarżonych,

- całkowite pominięcie, iż R. B. (2) już po dokonanych zasiewach usiłował porozumieć się z oskarżonymi co do sposobu rozwiązania konfliktu, co spowodowało utrwalenie w oskarżonych przekonania, iż mogą oni dokonać sprzętu zboża,

- błędne ustalenie w zakresie treści art. 46 § 1 k.k. polegające na braku wskazania w orzeczeniu czy oskarżeni są zobowiązani do naprawienia szkody w całości czy w części, a przede wszystkim przez zaniechanie zastosowania w zakresie obowiązku naprawienia szkody, przepisów prawa cywilnego, a co za tym idzie - określenie naprawienia szkody z pominięciem wysokości nakładów dokonanych przez

	oskarżonych na rzecz planowanych plonów, co w efekcie spowodowało określenie zbyt wygórowanego odszkodowania, nie znajdującego uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym, a przede w treści opinii biegłego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych obrońca podniósł różne okoliczności, z którymi łączy nietrafność zaskarżonego wyroku. Rzecz jednak w tym, że fakt kwestionowania wyroku skazującego wydanego wobec oskarżonych przez Sąd pierwszej instancji, jakkolwiek sam w sobie zasadny, nie został oparty na argumentacji trafnej i w realiach tej sprawy zasługującej na pełną aprobatę. W istocie jest tak, że część spośród podniesionych kwestii nie ma tak istotnego znaczenia,			

niektóre - są w
pewnym stopniu
uprawnione,
natomiast
pierwszoplanowe
zastrzeżenie,
wskazujące na
niezasadność
nieuwzględnienia
przez Sąd Okręgowy
działania
oskarżonych w
warunkach
usprawiedliwionego
błędu o jakim mowa
w art. 28 § 1 k.k. -
kontrowersyjne.

Powołanie się na
niezasadność
pominięcia przez
Sąd Okręgowy
okoliczności, że
umowa dzierżawy
pomiędzy ówczesną
(...) / (...)/ (od
01.09.2017 r. -
Krajowy Ośrodek
(...)) a R. B.
(2) nie mogła być
przedłużona z uwagi
na utratę przez niego
gruntów należących
do Skarbu Państwa,
które w tamtym
czasie były w
posiadaniu
oskarżonych, o tyle
nie jest w pełni
przekonujące, że
niezupełnie trafnie
identyfikuje
najbardziej znaczące
w tej mierze
okoliczności.
Wykonanie
zasiewów na
gruntach
dzierżawionych
przez R. B. (2)

(poprzedni aneks do umowy dzierżawy, którym w.w. dysponował wyznaczał jej końcową datę na 31.08.2015 r.) nie zmieniło bowiem w sensie prawnym osoby dzierżyciela zależnego gruntów, jakim jest dzierżawca, gdyż w tamtym czasie, nadal, tj. do dnia 31.08.2015 r. pozostawał nim R. B. (2) (zasiewy były wykonane 5 i 14 sierpnia 2015 r.) i w takim układzie faktów trudno jednoznacznie stwierdzić, że przed podpisaniem kolejnego aneksu do umowy dzierżawy utracił on posiadanie tychże gruntów na rzecz bezumownych posiadaczy (wykonawców zasiewów) w sposób eliminujący definitywnie możliwość kontynuacji dzierżawy. Jeśli nawet w sensie faktycznym, wystąpił problem z możliwością wykonywania pełni praw dzierżawcy, to nie wydaje się słusznym wnioskowanie, że z tej jedynie przyczyny, nie było

możliwe przedłużenie umowy dzierżawy. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, że bezumowne korzystanie z gruntów przez oskarżonych, stanowiące ze swej istoty przejaw samowolnego zadysponowania nimi, jako działanie nie mające umocowania prawnego, nie może kreować podstawy do powoływania się na to, że z tej jedynie przyczyny, dotychczasowy dzierżawca utracił prawo do przedłużenia umowy dzierżawy. Inną rzeczą jest natomiast racjonalność takiego postąpienia ze strony (...), tym bardziej, gdy zważy się na to, iż po raz kolejny chodziło o przedłużenie dzierżawy jedynie na rok, przy czym tym razem, sytuacja była bardziej skomplikowana aniżeli w kilku poprzednich latach, ze względu na fakt, że to nie dzierżawca wykonał zasiewy.

Podniesione w zarzutach apelacji zastrzeżenia odnośnie

okoliczności
podpisywania
kolejnych aneksów
do umowy dzierżawy
są w pewnej mierze
trafne, tyle że ich
konsekwencje nie są
tak daleko idące,
jak postrzega to
obrońca. Wskazują
one na niezwykle
liberalne podejście
(...) do traktowania
przez R. B.
(2) postanowień
umownych
określających
konieczne działania
dzierżawcy,
związane z upływem
okresu dzierżawy
oraz tolerowanie
powtarzalności
przypadków, w
których dzierżawca
stawiał
reprezentanta
Skarbu Państwa -
(...) w swego rodzaju
przymusowej
sytuacji
podpisywania
kolejnych aneksów
przedłużających
dzierżawę na okresy
roczne. Wnioski
powyższe są
zasadne, bowiem
naturalnym
postąpieniem w
sytuacji
zainteresowania
dalszym
gospodarowaniem
na gruntach (...),
winno być raczej
jednorazowe
przedłużenie
dzierżawy na dłuższy
okres, nie zaś

stawianie
wyzierzawiajacego
przed faktami
dokonanymi, tj.
wykonywanie
kolejnych zasiewow
przed uplywem
wcześniejszego
terminu dzierzawy,
co dostarczalo
argumentacji do
następnego jej
przedłużenia,
mtywowanego
koniecznością
umożliwienia
dzierzawcy zbioru
plonow. Zważyć
nalezy, ze zgodnie
z umową dzierzawy
zawartą pomiedzy
(...) a R. B. (2) w
dniu 27.01.2004 r.,
w przypadku chęci
przedłużenia tejze
umowy, nalezalo ze
stosownym
wnioskiem wystapic
najpóźniej na trzy
miesiące przed
uplywem terminu,
na jaki zostala
ona zawarta. Tym
niemniej, biorac pod
uwage fakt, ze
kolejnymi aneksami
przedłużano
kazdorazowo
umowe dzierzawy na
okres nie dluzszy
niz rok - niezbędy
do zbioru plonow
(takze w związku ze
staraniami
pokrzywdzonego o
nabycie
dzierzawionych
gruntow - z
wyjątkiem
wylaczonych

wcześniej z
dzierżawy 30%) -
na własność, to
podniesione przez
obrońcę
mankamenty z tym
związane, nie
determinowały w
sposób oczywisty
nieważności umowy
dzierżawy.

Nie jest
przekonujące
również twierdzenie
apelującego, że
nieważność aneksów
przedłużających
umowę dzierżawy na
rzecz R. B. (2),
należałoby wiązać
z faktem, iż
okolicznością, którą
przedstawiciele (...)
uznali za znaczącą
przy podjęciu w tym
zakresie decyzji o
przedłużeniu
dzierżawy, był
toczący się wówczas
proces cywilny,
zainicjowany przez
R. B. (2), który
wystąpił z
powództwem
przeciwko (...)
z siedzibą w
W. o zobowiązanie
(...) do złożenia
oświadczenia woli
o przeniesieniu w
drodze sprzedaży na
jego rzecz gruntów
dzierżawionych w
obrębie P. (2)
i Ś.. Związane
z tym zastrzeżenia
obrońcy, nie oddają
należycie istoty
sytuacji powstałej

na tle tego sporu. W istocie, chodziło bowiem o to, że R. B. (2) podjął działania mające na celu nabycie dzierżawionych gruntów na własność i dopóki kwestia powyższa nie została jednoznacznie rozstrzygnięta, jako zrozumiałe i niekoniecznie nieracjonalne, należy postrzegać postąpienie (...) skutkujące kontynuowaniem dzierżawy przez R. B. (2), niezależnie bowiem od obaw dotyczących ewentualnych roszczeń odszkodowawczych ze strony dzierżawcy, nie można pomijać faktu, że (...) dopuszczała możliwość użytkowania w tym czasie gruntów przez dzierżawcę, a zatem cel, jaki przyświecał przedłużaniu dzierżawy przez (...) nie sprowadzał się wyłącznie do kwestii eksponowanej przez apelującego.

Zastrzeżenia obrońcy dotyczące zaniechania zbadania przez Sąd Okręgowy kwestii skuteczności przedłużenia umowy

dzierżawy z punktu widzenia treści art. 58 k.c., okazały się nadto o tyle trudne do poddania ich rzetelnej ocenie w postępowaniu odwoławczym, że apelujący sformułował swoje uwagi krytyczne na dużym poziomie ogólnikowości. Tymczasem nieważność umowy cywilnej przewidziana w art. 58 k.c. może być powodowana wystąpieniem różnych okoliczności, np. dokonaniem czynności prawnej przez osobę niemającą zdolności do czynności prawnych, sprzecznością treści lub celu czynności prawnej z ustawą lub zasadami współżycia społecznego, wadami oświadczenia woli itd. (vide: Komentarz do art. 58 k.c. - Piotr Nazaruk, st. pr. 2019.07.30). Obrońca nad wyraz ogólnikowo sformułował zarówno związany z tym zarzut apelacji, jak też wspierającą ów zarzut argumentację. Zaznaczyć należy, że

wobec skorzystania przez zdecydowaną większość z oskarżonych (13), z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz udzielania odpowiedzi na pytania, również przez pryzmat treści wyjaśnień, nie można w tym przypadku dokonać niezbędnej identyfikacji okoliczności, z którymi obrońca łączy przekonanie oskarżonych o nieważności umowy dzierżawy. Nasuwa się nadto i takie spostrzeżenie, że skoro po stronie oskarżonych (nawet tylko niektórych) istniało przeświadczenie o nieważności umowy pomiędzy (...) a R. B. (2) przedłużającej dzierżawę do dnia 31.08.2016 r., np. z powodu jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, to rodzi się pytanie dlaczego nie zostały podjęte działania w celu uzyskania orzeczenia sądu cywilnego w tym zakresie.

Analogiczną uwagę należy odnieść do podniesionego przez obrońcę zarzutu zaniechania zbadania przez sąd

meriti skuteczności umowy przedłużającej dzierżawę z punktu widzenia uregulowań kodeksu cywilnego, cyt.: "ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego oraz ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w brzmieniu przyjętym na czas popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów". Głębsze rozważania w powyższym zakresie okazały się pozbawione dostatecznej podstawy zarówno z racji nad wyraz lakonicznego ujęcia powyższego zarzutu, jak i całkowitego braku w uzasadnieniu apelacji jakiegokolwiek argumentacji rozwijającej ten zarzut i służącej wykazaniu jego słuszności.

Twierdzenia obrońcy, iż oskarżeni działali w warunkach usprawiedliwionego błędu, o jakim mowa w art. 28 § 1 k.k. nie są dostatecznie przekonujące. Przyczyną takiego

stanu rzeczy jest fakt, że materiał dowodowy sprawy nie dostarcza ku temu wystarczających podstaw. Nie bardzo wiadomo, na jakiej podstawie należałoby to odnosić do wszystkich oskarżonych, jeśli zaś do części spośród nich, to do których. Jedynie pięciu z ogólnej liczby osiemnastu oskarżonych (M. S. (1), J. K., Z. S., W. T. i A. D.) złożyło wyjaśnienia, przy czym nie dostarczyły one jednoznacznych i pewnych informacji nawet odnośnie przeświadczenia ich samych co do wygaśnięcia umowy dzierżawy pomiędzy (...) i R. B. (2), a tym bardziej, nie stanowią źródła tego rodzaju informacji odnośnie pozostałych współoskarżonych. Zaznaczyć też należy, że miarodajne w tym względzie i wystarczająco konkretne okoliczności, nie wynikają także z zeznań świadków zorientowanych bliżej w tej tematyce, tj. związanych z (...) (...)w S., (...)

(...) w P. (3) czy też z ówczesną (...) (...). Tak więc, nie wystąpiły dostateczne podstawy, aby uznać za uprawione wnioskowanie o istnieniu po stronie oskarżonych błędu co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego w rozumieniu art. 28 § 1 k.k. Z powodu braku konkretnych okoliczności faktycznych dotyczących tej kwestii, nie jest możliwa głębsza analiza prawna tego zagadnienia.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania ze względu na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie istnienia lub nieistnienia umowy dzierżawy w okresie objętym zarzutem.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zgodnie z brzemieniem przepisu art. 437 § 2 k.p.k. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Argumentacja wniosku obrońcy złożonego w niniejszej sprawie dowodzi, że dwie pierwsze ewentualności w sposób oczywisty nie wchodzi tu w grę, ale jednocześnie jasno wskazuje na to, że sam skarżący nie dostrzegł konieczności przeprowadzenia na nowo całego przewodu sądowego. W związku z tym, wydanie orzeczenia kasatoryjnego nie było w tym przypadku uzasadnione. Dodać</p>	

<p>przy tym należy, iż oceny dotyczące okoliczności eksponowanych przez obrońcę jako podstawa wniosku o nieważności aneksów przedłużających umowę dzierżawy pomiędzy (...) i R. B. (2), doprowadziły Sąd odwoławczy do konstatacji, że nie stanowią one wystarczających przesłanek do uznania za słuszne zastrzeżeń formułowanych w tym zakresie przez autora apelacji.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nadto na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - całkowitym pominięciu, iż R. B. (2) już po dokonanych zasiewach usiłował porozumieć się z oskarżonymi co do sposobu rozwiązania konfliktu, co spowodowało utrwalenie w oskarżonych przekonania, iż mogą dokonać sprzętu zboża. 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>W tej części zarzutu apelacyjnego obrońca trafnie wskazał, iż uprawnione jest twierdzenie, że istniały okoliczności, które mogły wywołać po stronie oskarżonych przekonanie, iż są oni uprawnieni do dokonania sprzętu zboża. Samo odwołanie się do prób porozumienia się z oskarżonymi, podjętych przez R. B. (2) już po dokonaniu przez oskarżonych zasiewów, nie jest jednak wystarczające ani do przyjęcia, że takie ich przeświadczenie - z tej jedynie przyczyny - było zasadne, ani do uznania w konsekwencji, że mogłoby samodzielnie stanowić podstawę uniewinnienia oskarżonych, zwłaszcza w sytuacji, gdy na uwzględnienie nie zasługiwały pozostałe zastrzeżenia obrońcy podniesione w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Zaznaczone powyżej</p>	

wskazanie na
trafność przyjęcia,
iż po stronie
oskarżonych istniało
uzasadnione
przekonanie o
możliwości
dokonania przez
nich zbioru plonów,
znajduje swoje
umocowanie
dowodowe w
głównej mierze w
innych,
nieeksponowanych
przez obrońcę
okolicznościach, zaś
akcentowane w
zarzucie apelacji
próby porozumienia
z oskarżonymi,
podjęte przez R. B.
(2) - mogły mieć co
najwyżej znaczenie
dopełniające.
Wprawdzie obrońca
zaznaczył, że
eksponowane
usiłowanie
porozumienia z
oskarżonymi
utrzymało u
oskarżonych
przekonanie o
możliwości
dokonania przez
nich zbioru plonów,
ale jednocześnie
apelujący ten nie
wskazał takich
okoliczności, na
podstawie których
miało ono powstać w
swym zasadniczym
kształcie, który
poprzez
wspomniane wyżej
próby porozumienia
miał być jedynie
utrwalony. Takie

zaś okoliczności, w realiach dowodowych tej sprawy, istnieją i mają istotne znaczenie dla ustaleń i wniosków dotyczących strony podmiotowej i winy. Zaznaczyć należy, że związane z tym rozważania i oceny Sądu pierwszej instancji nie są wyczerpujące i dostatecznie wnikliwie. Kluczowe znaczenie tenże sąd nadał kwestii wiedzy i świadomości oskarżonych odnośnie statusu prawnego nieruchomości, na których wykonano zasiewy rzepaku i pszenicy i na których następnie oskarżeni dokonali zbioru plonów. Trudno poddawać w wątpliwość sformułowane w tej mierze wnioski, oparte na odwołaniu się do interwencji Policji przeprowadzanych w każdym przypadku, tj. każdego dnia, kiedy oskarżeni dokonywali zbioru wskazanych wyżej zbóż i w toku których byli informowani, że wykonują prace na gruntach dzierzawionych przez R. B. (2).

Oдноśnie części spośród oskarżonych analogiczną wymowę ma również fakt ukarania ich za wykroczenia z art. 157 § 1 k.w. (sprawy VII W 708/15 i VII W 709/15) związane z dokonywaniem zasiewów w dniach 5 i 14 sierpnia 2015 r., jak też interwencja policyjna przeprowadzona w dniu 01.10.2015 r. w czasie wykonywania na obsianych gruntach zabiegów agrotechnicznych oraz dotyczący tej sytuacji wyrok nakazowy w sprawie VII W 75/16.

Nie ulega wątpliwości, że w świetle wszystkich tego rodzaju faktów, szczegółowo odzwierciedlonych w rozważaniach Sądu Okręgowego (z odwołaniem się do zeznań R. B. (2), zeznań funkcjonariuszy Policji interweniujących w czasie dokonywania zasiewów, prac pielęgnacyjnych, jak i zbioru plonów oraz materiałów dokumentujących przebieg tych czynności) - nie budzi zastrzeżeń

ustalenie, iż oskarżeni posiadali wiedzę odnośnie tego, że grunty, na których wykonywali wskazane wyżej prace, w tym zbiory plonów, stanowiły przedmiot umowy dzierżawy łączącej R. B. (2) z(...)(...). Nie jest kontrowersyjne również to, że oskarżeni nie dysponowali zgodą (...) na dokonanie zasiewów pszenicy i rzepaku na tychże gruntach, zresztą żaden z nich nie powoływał się na tego rodzaju okoliczność. Nie budzi zastrzeżeń także stwierdzenie braku dostatecznych przesłanek do przyjęcia, iż oskarżeni dysponowali wiedzą odnośnie zamiaru nieprzedłużania przez (...) umowy dzierżawy z R. B. (2). W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie można w tym zakresie poczynić jednoznacznych ustaleń - ani co do tego, kto takie obietnice z ramienia (...) miałby składać, ani też co do tego, którzy oskarżeni mieliby posiadać na

ten temat jakąś wiedzę.

Przedstawione powyżej wnioski, ze szczególnym zaakcentowaniem przez Sąd Okręgowy świadomości oskarżonych co do sytuacji prawnej nieruchomości, na których wykonywali prace, w tym zbiory plonów w dniach 21-26.07.2016 r., doprowadziły tenże sąd do konkluzji, że sprawstwo i wina wszystkich oskarżonych zostały udowodnione i to w sposób nie budzący żadnych wątpliwości. O ile większych zastrzeżeń nie budzą poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, odzwierciedlające poszczególne etapy aktywności oskarżonych na gruntach bezumownie użytkowanych przez nich w okresie lat 2015/2016, dzierżawionych wówczas od (...) przez R. B. (2), nadto - przeprowadzanych tam interwencji policyjnych z udziałem dzierżawcy lub jego reprezentanta, konsekwencji

prawnych, jakie w związku z ową "aktywnością" poniosła większość spośród oskarżonych - o tyle kwestie dotyczące starań rolników o zakończenie dzierżawy na rzecz R. B. (2), ich kontaktów na tym tle nie tylko z (...) (O. (...) w S.), ale także z (...) (...) oraz (...) (...) Izby Rolniczej w P. (3) oraz dotyczące wiedzy uzyskanej w ramach tych kontaktów - zostały bezzasadnie potraktowane marginalnie, jako nieprzekonujące i nie mające znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonych za zarzucane im przestępstwo .

Ogólne wnioski Sądu Okręgowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a dotyczące zagadnień cywilno-prawnych są obiektywnie prawidłowe i mają swoje odzwierciedlenie w regulacjach cywilistycznych (art. 140 k.c., art. 190 k.kc., art. 336 k.c.). Niewątpliwie wyznaczają one pewne ramy i schematy ocen -

także w procesie karnym, wtedy mianowicie, gdy działania sprawcze, zasadzają się na istnieniu specyficznych stosunków cywilnoprawnych, tym niemniej w rozważaniach i ocenach dotyczących kwestii karnoprawnych, w tym np. zagadnień związanych z winą, stroną podmiotową, nie są wystarczające, zwłaszcza, że jakkolwiek automatyzm i spłylenie podstawy wnioskowania poprzez pominięcie znaczących okoliczności podmiotowych czy też przedmiotowych, należy uznać za niedopuszczalne. W okolicznościach tej sprawy Sąd pierwszej instancji w sposób nie zasługujący na aprobatę ocenił kwestię zasadności przekonania oskarżonych o ich uprawnieniach do zbioru plonów, czyniąc podstawą swoich wniosków w tym zakresie, wyłącznie stan posiadanej przez nich wiedzy co do statusu prawnego gruntów, na których dokonali zbioru

tychże plonów.
Posłużył się w tym
zakresie
wnioskowaniem
opartym na
cywilistycznej
koncepcji, w świetle
której w przypadku
dzierżawy gruntu,
uprawnionym do
pobierania pożytków
naturalnych rzeczy
jest dzierżawca.
Wskazał nadto,
że również ten,
kto w dobrej
wierze zajął cudzy
grunt, może zebrać
plon, natomiast w
przypadku
dokonania zasiewów
przez samoistnego
posiadacza w złej
wierze (tego, kto wie,
że nie dysponuje
tytułem prawnym
do gruntu), prawo
do zebrania plonu
przysługuje
uprawnionemu do
gruntu. Nawet jeśli
w sensie
abstrakcyjnym, bez
uwzględnienia
realiów dotyczących
sytuacji każdego z
oskarżonych, Sąd
Okręgowy zawarł
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, trafne ze
swej istoty wnioski
oparte na
wspomnianych
regulacjach cywilno-
prawnych,
akcentując
okoliczność, że
posiadacz w złej
wierze nie jest z

zasady uprawniony do zbioru plonów oraz słusznie konstatując dalej, że naruszenie regulacji prawa cywilnego nie pociąga za sobą automatycznie odpowiedzialności karnej na gruncie art. 278 § 1 k.k., to już skonkretyzowane rozważania, uwzględniające realia niniejszej sprawy, tak co do kierunkowości zamiaru bezpośredniego, jak i zarzucalności zachowania oskarżonych, nie zasługiwały na aprobatę. „Zgodnie z ugruntowanymi w tej mierze poglądami zaznaczyć należy, iż samo wyczerpanie znamion strony podmiotowej czynu zabronionego, a więc przypisanie zamiaru (art. 9 § 1 k.k.) lub nieumyślności (art. 9 § 2 k.k.), nie oznacza, że sprawcy można przypisać - odpowiednio - umyślność lub nieumyślność. Stwierdzenie, że skoro sprawca działał umyślnie lub nieumyślnie, to znaczy, że jest winien, stanowi pomieszanie umyślności i nieumyślności z

winą, podczas gdy są to odrębne struktury przestępstwa. W sytuacji, gdy nie zachodzą podstawy do wyłączenia winy, jej przypisanie należy uzasadnić nie tym, że sprawca wyczerpał wszystkie znamiona czynu zabronionego, lecz tym, że jego zachowanie jest zarzucalne, a więc że znajdował się w sytuacji, w której mógł powstrzymać się od naruszenia prawa, nie zachodziły żadne okoliczności, które w pełni usprawiedliwiałyby naruszenie przez sprawcę porządku prawnego” - vide: Komentarz do art. 1 Kodeksu karnego, Jerzy Lachowski, st. pr.: 2018.08.01, lex.online.wolterskluwer.pl.

Oceny odniesione do części dowodów, zwłaszcza zeznań świadków J. S., M. B., A. K., W. K. (1), jak też do wyjaśnień J. K., wskazują na to, że Sąd Okręgowy zasadniczo uznał je za wiarygodne, jednakże potraktował nad wyraz powierzchownie, nie przydając należytego znaczenia okolicznościom,

które miały istotne znaczenie dla oceny zawinienia oskarżonych. Tak więc, chociaż Sąd meriti dysponował pełnym materiałem dowodowym, wystarczającym do poczynienia ustaleń faktycznych nie nasuwających żadnych zastrzeżeń, a więc prawdziwych, to jednak wobec nieuwzględnienia części okoliczności odzwierciedlonych tymże materiałem lub zbagatelizowaniem ich znaczenia, dokonał w rezultacie niepełnych ustaleń faktycznych, naruszając przy tym zasadę in dubio pro reo poprzez uznanie, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż oskarżeni, uczestnicząc w zbiorach plonów, działali w przeświadczeniu, że skoro wykonali własnym nakładem sił i środków zasiewy na gruntach dzierżawcy R. B. (2), to byli uprawnieni do dokonania zbioru plonów. Stwierdzenie, że przyjęcie istnienia takiego przeświadczenia nie było możliwe z uwagi na działanie

oskarżonych wbrew
sprzeciwom
dierzawcy, jego
pełnomocnika oraz
interweniujących
funkcjonariuszy
Policji, jest
wnioskowaniem
błędnym, bowiem
wskazane wyżej
okoliczności i
potwierdzające je
dowody, ze swej
istoty, nie pozwalają
w żaden sposób
uzyskać
jakichkolwiek
informacji na temat
istnienia bądź braku
u oskarżonych
przekonania co do
wskazanej wyżej
okoliczności. Nawet
jeśli sąd meriti nie
dostrzegł przesłanek
do uznania takiej
sytuacji, jako
choćby
uprawdopodobnionej
dowodowo, to nie
dysponując zarazem
możliwością
uzupełnienia
dowodów w tym
zakresie, winien
był w powyższym
zakresie stwierdzić
istnienie nie
dających się usunąć
wątpliwości i w
rezultacie postąpić
zgodnie z zasadą
określoną w art.
5 § 2 k.p.k.
Podstaw zaś do
takich wątpliwości
dostarczają w
szczególności
wyjaśnienia J. K.,
częściowo

wyjaśnienia M. S. (1), ale przede wszystkim zeznania J. S., W. K. (2), A. K. i M. B.. W. K. (2) - ówczesny (...) (...) Izby Rolniczej w P. (3), jak też A. K., jako Dyrektor Biura (...) Izby Rolniczej w S., podkreślali w swoich zeznaniach, iż stanowisko tychże podmiotów w powyższej kwestii, było oparte na zasadzie, że kto dokonuje zasiewów ten również dokonuje zbioru plonów, przy czym z ich zeznań jasno wynika również to, że wskazane wyżej stanowisko w.w. (...) (...) w P. (3) znane było rolnikom, tj. oskarżonym, gdyż było ono prezentowane na spotkaniach z nimi, dotyczących możliwości odzyskania przez (...) gruntów dzierżawionych przez R. B. (2), jako że aneksy przedłużające umowę dzierżawy po 2014 r., były komentowane jako swoisty sposób "wymuszania" na (...) dalszej dzierżawy. Sąd Okręgowy nie poświęcił wskazanym wyżej okolicznościom

należytej uwagi i w przypadku zeznań wymienionych powyżej świadków skoncentrował się głównie na okolicznościach dotyczących kwestii aktualności umowy dzierżawy pomiędzy (...) i R. B. (2) oraz świadomości oskarżonych w tym względzie. Odnośnie eksponowanej przez nich zasady "kto zasiewa ten zbiera", stwierdził jedynie tyle, że nie mogła ona zrodzić u oskarżonych przekonania o takim ich uprawnieniu, gdyż byli informowani o stanie prawnym nieruchomości oraz świadomi byli sprzeciwu dzierżawcy wobec ich poczynań, co zaś potwierdzają dostatecznie odnoszące się do tychże sytuacji dowody (zeznania policjantów, R. B. (2), D. F., materiały dokumentarne z interwencji). Tego rodzaju, arbitralna w pewnym sensie, ocena Sądu pierwszej instancji, nie mogła zasługiwać na akceptację. Ograniczenie wniosku o w powyższym zakresie, do uwzględnienia

w nim jedynie statusu prawnego nieruchomości jest w istocie automatycznym przeniesieniem do rozważań stricte karno-prawnych regulacji prawa cywilnego, podczas gdy Sąd Okręgowy na str. 33 uzasadnienia zaskarżonego wyroku sam podkreślił niemożność takiego postąpienia, a co jest niezaprzeczalnie trafne (vide: wyrok SA we Wrocławiu z 04.12.2015 r., II AKa 284/15 (Portal Orzeczeń SA we Wrocławiu). Zauważyć należy, że interesy miejscowych rolników i R. B. (2) były mocno spolaryzowane. Słuszność starań części oskarżonych o uzyskanie do swojej dyspozycji gruntów (...), które po upływie 10-letniego okresu dzierżawy przez R. B. (2), w dalszym ciągu pozostawały w jego władaniu na podstawie aneksów - krytycznie ocenianych przez miejscowych rolników - popierała (...) Izba Rolnicza w S. oraz (...) (...) Izby Rolniczej w P.

(3). W sytuacji, gdy stanowisko obu tych podmiotów było w kwestii uprawnienia rolników do zbioru plonów jednoznaczne i wyraźnie wskazywało na taką możliwość również w przypadku dokonania przez nich zasiewów na gruntach dzierzawionych przez R. B. (2), to w zasadzie nie powinna budzić większych wątpliwości możliwość powstania u nich przekonania o dysponowaniu takim uprawnieniem. Zaznaczyć należy, iż kwestia dokonania zasiewów w celu zablokowania dalszej dzierzawy gruntów przez pokrzywdzonego, nie związanego z regionem (...), nawet poprzez czasowe zamieszkiwanie w obrębie dzierzawionego gospodarstwa - była przedmiotem rozmów z przedstawicielami (...) Izby Rolniczej w S. oraz lokalnej - (...) (...) w P. (3) i to właśnie w kontekście takiego zamierzenia rolników, była mowa

o ich prawie do zbioru plonów. Wobec odmowy złożenia wyjaśnień przez większość spośród oskarżonych, nie można było wszechstronnie zweryfikować tej kwestii poprzez analizę ich wypowiedzi, ale w obliczu wyjaśnień J. K., znajduje ona stosowne potwierdzenie i zarazem prowadzi do wniosku, iż przytoczona powyżej, kontrowersyjna też pod względem logicznym, ocena tej kwestii przez Sąd pierwszej instancji, stanowi przejaw bezpodstawnego odrzucenia okoliczności, której znaczenie dla oceny prawnej zachowania oskarżonych jest nader istotne, a która sprowadza się do możliwości działania oskarżonych w przekonaniu, że byli uprawnieni do zbioru plonów. Sąd meriti, winien był więc dokładniej rozważyć kwestię, czy faktycznie dysponował takimi dowodami, które uzasadniały zdecydowane odrzucenie

możliwości działania oskarżonych w przeświadczeniu o prawie do zbioru plonów. Jak już powyżej zaznaczono - istnienia takiego przeświadczenia nie podważały informacje interweniujących policjantów i innych osób, że dzierżawcą gruntów jest R. B. (2). Oskarżeni mogli bowiem opierać swoje przekonanie na tym, że skoro oni sami dokonali zasiewów, a więc ponieśli określone nakłady finansowe, to mogą dokonać zbioru plonów. Dodatkowo byli utwierdzeni w przeświadczeniu o słuszności takiego pojmowania tej sytuacji, przez przedstawicieli fachowych podmiotów, tj. (...) Izby Rolniczej w S. i (...) (...) w P. (3). Brak wątpliwości Sądu Okręgowego w powyższym zakresie, w sytuacji, gdy istniały ku temu racjonalne przesłanki, stanowi przejaw naruszenia zasady in dubio pro reo, co nie mogło pozostawać bez wpływu na ocenę okoliczności decydujących o winie oskarżonych,

a mianowicie zarzucalności ich zachowań. Działanie we wskazanym wyżej przeświadczeniu, przy braku dowodowych możliwości wykluczenia, że tak w istocie było, stanowi okoliczność, która nie mogą być potraktowane inaczej, jak tylko jako usprawiedliwiająca działania oskarżonych, które w określonym sensie stanowiło naruszenie porządku prawnego. Dotyczy to również tych oskarżonych, którzy zostali zaangażowani do pomocy przy zbiorze plonów, jak np. M. S. (1), który wyjaśnił: ... "w międzyczasie, gdy już była Policja, to zapytałem pana R. B. (1) (osk. R. B. (1)), czy mam nadal kosić to pole, pan R. B. (1) powiedział, żebym kosił i że to jest jego pszenica, bo to on zasiał...". Z wyjaśnień W. T. wynika, że wykonywał czynności na prośbę J. K., a zatem on również nie mógł mieć innej wiedzy aniżeli sam zlecający skoszenie zboża współoskarżony, który jednoznacznie

akcentował w wyjaśnieniach przekonanie o posiadaniu prawa do zebrania plonów. Z kolei A. D. w czasie wykonywanej pracy, w związku z interwencją policyjną uzyskał od innych rolników taką jedynie informację, że pole, z którego wywoził skoszony rzepak, prawdopodobnie nie należy do B.. Zaznaczyć należy, że w czasie przeprowadzanych interwencji policyjnych eksponowany był przede wszystkim fakt, iż grunty dzierżawione są przez R. B. (2) i z tej przyczyny obecność oskarżonych na tychże gruntach oraz podejmowane na nich działania, oceniane były jako nieuprawnione.

Kwestii prawa do zbioru plonów nikt wówczas nie roztrząsał i nie analizował. Jedynie G. C. (dzierżawca innych gruntów) informował w swoim czasie rolników - w kontekście dokonanych przez nich zasiewów, że zgodnie z przekazem jego prawnika, zasiewy dokonane na dzierżawionym

gruncie wbrew woli
dzierzawcy,
stanowią własność
dzierzawcy.

Jednakże wobec
racjonalnych
przesłanek do
uznania, iż oskarżeni
posiadali odnośnie
prawa do plonów
inną wiedzę -
również ze źródeł
kompetentnych -
uznać należało, iż
wskazana wyżej
okoliczność,
pozostaje bez
wpływu na
przedstawione już
powyżej wnioski.

Analogicznie jak w
przypadku ogólnych
rozważań cywilno-
prawnych, tak i w
zakresie spostrzeżeń
natury ogólnej z
obszaru prawa
karnego,
stwierdzenia Sądu
Okręgowego są
poprawne i nie
budzą zastrzeżeń.
Jednakże ich
odniesienie do
konkretnych
okoliczności tej
sprawy, w tym
analizowanej w
płaszczyźnie
przestępstwa z art.
278 § 1 k.k.
kwestii zamiaru,
zasługiwało na
krytyczną ocenę.
Prezentując nazbyt
powierzchowe
podejście do tego
problemu, sąd
przyjął mianowicie,

że skoro oskarżeni realizowali swoje działania (zbiór plonów), pomimo sprzeciwu dzierżawcy, jego pełnomocnika oraz mimo interwencji Policji, to taka postawa dowodzi działania ich wszystkich w zamiarze bezpośrednim.

Pomijając już nawet brak uzasadnionych podstaw do tak wyrażonej zbiorczej oceny zamiaru odnośnie wszystkich 18 oskarżonych, zauważyć należy, że rozumowanie stanowiące podstawę powyższego wniosku, nie odzwierciedla do czego konkretnie, według sądu meriti, oskarżeni mieli odnosić akty woli jakim w przypadku zamiaru bezpośredniego jest chęć popełnienia czynu zabronionego. Zaznaczyć trzeba, iż wskazana wyżej treść owego zamiaru (chęć popełnienia czynu zabronionego) uwarunkowana jest świadomością obejmującą okoliczności składające się na zespół znamion przedmiotowych czynu zabronionego,

przy czym brak świadomości co do zaistnienia któregośkolwiek ze znamion tego czynu, jako istotny błąd, wyklucza umyślne popełnienie przestępstwa (vide: Komentarz do art. 9 Kodeksu karnego, Andrzej Marek, st. pr.: 2010.03.01, lex.online.wolterskluwer.pl).

Warto podkreślić w tym miejscu, że ustalenia w zakresie zamiaru winny być poprzedzone analizą wszystkich okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, a gdy w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego nie da się ustalić kwestii zamiaru, wówczas ustalenie rzeczywistego zamiaru sprawcy, wymaga sięgnięcia do uchwytnych okoliczności przedmiotowych (vide: wyrok SN z dnia 06.01.2004 r., IV KK 276/03, OSNw SK 2004, poz. 29). Nie bez uzasadnionych ku temu podstaw, komentatorzy podkreślają potrzebę dokonywania oceny strony podmiotowej w sprawach, w których rozstrzyga się kwestię

przywłaszczenia
mienia (tu: zabór w
celu
przywłaszczenia) ze
szczególną
wnikliwością, gdyż
często detale
decydują o tym,
że sprawca traktuje
rzecz jak własną,
co zaś dzieje
się zwłaszcza w
zawiłych relacjach
międzyludzkich (
vide: Kodeks karny.
Część szczególna.
Komentarz, J.
Giezek, LEX 2014),
ale dodać należy,
że tak jest również
w nieoczywistych
relacjach prawnych,
w ramach których
zaznacza się nadto
funkcjonowanie
nietypowych,
niestandardowych
reguł
identyfikowania
prawa własności
do określonych
rzeczy. Nie ulega
wątpliwości, że
wskazane wyżej
elementy - detale
komplikuja ocenę
strony podmiotowej
w zakresie
wszystkich
oskarżonych,
aktualizują się na
gruncie niniejszej
sprawy. Oskarżeni,
jak wynika z
wyjaśnień J. K. czy
M. S. (2), a odnośnie
pozostałych - jak
można zasadnie
wnioskować z
zeznań J. S., W.

K. (2), A. K. i M. B. - traktowali plony pszenicy i rzepaku jako własne, gdyż pochodziły z dokonanych przez nich i na ich koszt zasiewów (taki pogląd prezentowali również wobec nich przedstawiciele (...) Izby Rolniczej w S. i (...) (...) w P. (3)). Dokonując zatem zbioru tych plonów, niekoniecznie musieli być świadomi realizacji znamienia czasownikowego czynu zabronionego w postaci "zaboru w celu przywłaszczenia". Ponownie podkreślić należy, że policjanci, sam R. B. (2) oraz D. F. akcentowali w trakcie interwencji status prawny nieruchomości i wynikający z tego brak podstaw do obecności oskarżonych oraz wykonywania prac na dzierżawionych przez pokrzywdzonego gruntach. Jednak, nawet gdyby podnoszona była wówczas kwestia własności plonów, to zważywszy na akcentowane przekonanie oskarżonych, wynikające ze

wskazanych wyżej dowodów - niedostosowanie się do sugestii interweniujących, nie stanowiłoby również oczywistego przejawu umyślności - zamiaru bezpośredniego zrealizowania znamion przedmiotowych czynu z art. 278 § 1 k.k. Do takiej sytuacji odnieść można spostrzeżenia zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z 06.11.2007 r., V KK 30/07, LEX nr 340565, które zostały wprowadzone na kanwie sprawy dotyczącej czynu z art. 284 § 1 k.k., ale pozostają adekwatne również do ocen w zakresie czynu z art. 278 § 1 k.k.: „Strona podmiotowa przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. ma charakter umyślny i kierunkowy. Sprawca musi zatem działać w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy (mienia). Nie wystarczy, by sprawca godził się na możliwość przywłaszczenia, musi on bowiem

tego chcieć i musi to być jego celem. O zachowaniu umyślnym można mówić jedynie wtedy, gdy sprawca obejmował swoją świadomością wszystkie istotne elementy czynu, wszystkie jego podstawowe znamiona, zaś istotnym wyznacznikiem tego, że sprawca obejmuje swój czyn świadomością, a zatem i umyślnością, jest jego zamiar". Jeśli zatem w okolicznościach niniejszej sprawy, oskarżeni działali w przeświadczeniu - a w każdym razie nie można tego wykluczyć - że zbierane plony nie stanowiły cudzego mienia, lecz były ich własnością, to nie ma dostatecznie uzasadnionych podstaw, aby uznać, że swoimi działaniami zrealizowali znamię czasownikowe w postaci "zaboru w celu przywłaszczenia", a tym samym, że wyczerpali znamiona przedmiotowe przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Zauważyć nadto należy, że również oceny Sądu pierwszej instancji dotyczące przyjętej konstrukcji współsprawstwa, obejmującej wszystkich oskarżonych, budzą zastrzeżenia. Tu znowu, zawarte są ogólne uwagi dotyczące warunków, jakie muszą być spełnione, aby tego rodzaju forma wspólnego popełnienia przestępstwa przez więcej niż jedną osobę (tu: 18 oskarżonych) mogła być na gruncie określonej sprawy zastosowana. Nie ulega wątpliwości, że te ogólne wskazania są poprawne, natomiast ich wykorzystanie w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy, zasługuje na krytyczną ocenę. Sąd Okręgowy nie wykazał przekonująco, aby każdy ze współdziałających oskarżonych faktycznie obejmował swoją świadomością całość czynu zabronionego i aby realizował określone czynności w ramach podziału

ról objętego porozumieniem wszystkich oskarżonych. Tego rodzaju zastrzeżenia w sposób szczególny odnoszą się zwłaszcza do oskarżonych, którzy do czynności związanych ze zbiorem plonów zostali zaangażowani przez inne osoby, np. M. S. (1) (na prośbę R. B. (1) miał dokonać skoszenia pszenicy), W. T. (na prośbę J. K. świadczył pomoc w skoszeniu rzepaku), czy A. D. (na prośbę M. B. swoim traktorem zawoził skoszony rzepak z pola do J. (1). Ogólnikowe stwierdzenia Sądu Okręgowego w zakresie tego zagadnienia nie zasługiwały na aprobatę, zważyć bowiem trzeba, że ograniczyły się one do nad wyraz powierzchownej konkretyzacji wskazań ogólnych, sprowadzającej się w istocie do dwóch zdań, cyt.: " Należy zaznaczyć, że oskarżeni w zakresie czynu im przypisanego działali w ramach współsprawstwa.(...) Działanie oskarżonych było

działaniem w ramach podziału ról". Krytyczna ocena tak dalece ograniczonej argumentacji jawi się zatem, jako w pełni zasadna. Dodać należy, że poglądy na temat wymogów jakie muszą być spełnione do przyjęcia konstrukcji współsprawstwa są od dawna w orzecznictwie ugruntowane (vide: Wyrok SN z 14.10.1988 r., IV KR 186/88, OSNKW 1989/1/7 - "W grupowych zagarnięciach mienia (społecznego) można przypisać jego uczestnikom udział (współuczestnictwo) w „całym” przestępnym zdarzeniu (działaniu) (..) – tylko wtedy, gdy dany sprawca działający w porozumieniu z innymi obejmował swoją świadomością całość przedmiotu zaboru i chciał żeby ta „całość” została zabrana w celu przywłaszczenia przez niego i pozostałych sprawców dokonujących przestępstwa (...)

Oznacza to, że taki sprawca zagarnięcia mienia w porozumieniu z innymi odpowiada tylko za wielkość przedmiotu zaboru, która została wyrażnie między współdziałającymi uzgodniona (zaplanowana) albo objęta co najmniej "godzeniem się" na tę wielkość). Kwestia współsprawstwa, zważywszy na przedstawione powyżej istotne mankamenty w zakresie oceny winy i umyślności, jawi się jako drugorzędna, ale odzwierciedlona i w tym względzie podejście Sądu pierwszej instancji, bagatelizujące okoliczności znaczące dla odpowiedzialności karnej oskarżonych, nie mogło pozostać poza uwagą sądu odwoławczego.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonych

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny.

Wniosek o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonych okazał
się zasadny,
jednakże z innych
powodów niż
eksponowane w
apelacji obrońcy.
Zastrzeżenie
podniesione w
przedostatnim
podpunkcie zarzutu
błędu w ustaleniach
faktycznych (szósty
tiret), wskazujące
na istnienie u
oskarżonych
przekonania, iż
mogli dokonać
sprzętu zboża, z
uwagi na to, że R. B.
(2) po dokonanych
zasiewach
podejmował próby
porozumienia się z
nimi, okazało o tyle
trafne, że istotnie
skutkowało zmianą
wyroku zgodną z
wnioskowaną przez
obrońcę. Jednakże
istotne i decydujące
powody
uzasadniające takie
postąpienie,
dotyczyły winy i
umyślności w
zakresie
zarzucanego
oskarżonym czynu,
co nie zostało
należycie
zidentyfikowane i
ocenione przez Sąd

pierwszej instancji, a dotyczyło kwestii zarzucalności zachowań oskarżonych oraz zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Okoliczność podniesiona w zarzucie apelacji, to jest podjęcie przez R. B. (2) prób porozumienia się z oskarżonymi, mogło co najwyżej dodatkowo utwierdzić ich w przekonaniu o możliwości dokonania zbioru plonów, ale z pewnością nie stanowiło ani wyłącznej, ani najważniejszej przyczyny owego przeświadczenia. Szczegółowa argumentacja dotycząca dokonanej zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonych zawarta jest w pkt. 3.2 niniejszego uzasadnienia.

3.3.	Zarzut apelacji obrońcy oskarżonych dotyczący błędów w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego obowiązku naprawienia szkody orzeczonego na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
------	---	--	--

	podstawie art. 46 § 1 k.k.	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut powyższy okazał się nie tyle niezasadny, co raczej bezprzedmiotowy i niemożliwy w jakimkolwiek zakresie do uwzględnienia z racji tego, że wszyscy oskarżeni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzucanego im przestępstwa.		
Wniosek		
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonych Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy oskarżonych do		

<p>ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie okazał się bezprzedmiotowy, zważywszy na wydanie w postępowaniu odwoławczym wyroku uniewinniającego.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Wszystkie zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazały się niezasadne, zważywszy na stwierdzenie przez sąd odwoławczy bezzasadności zaskarżonego wyroku skazującego i zmianę tego wyroku poprzez uniewinnienie wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanego przestępstwa. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego - w całości niezasadna.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wobec uniewinnienia przez sąd odwoławczy wszystkich</p>			

<p>oskarżonych - zarzuty dotyczące rażącej niewspółmierności kary oraz obrazy przepisów postępowania w zakresie oceny opinii biegłego, okazały się w całości bezzasadne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o zmianę wyroku poprzez podwyższenie wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności do wymiaru po 2 lata oraz podwyższenie kwoty obowiązku naprawienia szkody do wysokości 888.840 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodu uniewinnienia przez sąd odwoławczy wszystkich oskarżonych - wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o zmianę wyroku w sposób ujęty we</p>		

wnioskach apelacji - niezasadny.			
3.5.	Zarzut apelacji Prokuratora Rejonowego w Pyrzycach dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjętej w zaskarżonym wyroku wysokości kwoty zasądzonej solidarnie od oskarżonych na rzecz R. B. (2) tytułem obowiązku naprawienia szkody, tj. 480.567, 00 zł, zamiast wynikającej z zeznań pokrzywdzonego kwoty 888.840 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut apelacji prokuratora okazał się całkowicie niezasadny, z uwagi na stwierdzenie przez sąd odwoławczy bezzasadności skazania oskarżonych za zarzucane im przestępstwo i wydanie w postępowaniu odwoławczym wyroku uniewinniającego.			

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonych obowiązku solidarnego naprawienia szkody w kwocie 888.840 zł na rzecz pokrzywdzonego R. B. (2).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek apelacji prokuratora okazał się niezasadny, z uwagi na to, że sąd odwoławczy uniewinnił wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanego im przestępstwa.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Brak takiego rozstrzygnięcia.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na zmianę w postępowaniu odwoławczym zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanego im przestępstwa, żadne z rozstrzygnięć wyroku skazującego nie kwalifikowało się do utrzymania w mocy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana zaskarżonego		

<p>wyroku dotyczyła rozstrzygnięcia w zakresie winy i polegała na uniewinnieniu wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanego im przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Podstawą zmiany zaskarżonego wyroku polegającej na uniewinnieniu wszystkich oskarżonych, stało się stwierdzenie istotnych uchybień w zakresie ustaleń i ocen Sądu pierwszej instancji dotyczących winy, tj. zarzucalności zachowań oskarżonych oraz strony podmiotowej, a mianowicie umyślności. Stwierdzenie okoliczności usprawiedliwiających przekonanie oskarżonych, że byli uprawnieni do zbioru plonów, powodowało niemożność przypisania zarzucalności ich zachowaniom, natomiast traktowanie plonów jako własnych, nie zaś jako cudzego mienia, przesądzało</p>	

<p>o niemożności przypisania oskarżonym zrealizowania znamienia czasownikowego jakim jest : "zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia".</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej</p>			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa, stosownie do przepisu art. 632 pkt 2 k.p.k.		
7. PODPIS			
del. SO Dorota Mazurek SSA			

Małgorzata Jankowska Stanisław Stankiewicz	SSA	
---	-----	--

1.11.	Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca wszystkich oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku skazującego - w zakresie winy oraz obowiązku naprawienia szkody		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia o karze i o środku karnym		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Pyrzycach		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o środku karnym		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana